

Mål C-494/23 [Mahá]ⁱ**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande i enlighet med artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

3 augusti 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Nejvyšší soud (Republiken Tjeckien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

7 juni 2023

Klagande:

QE

IJ

Motparter:

DP

EB

Saken i målet vid den nationella domstolen

Föremål som deponerats vid domstol av en brottmålsmyndighet efter det att föremålet inte längre behövs för brottmålsförfarandet – Överlämnande av det deponerade föremålet – Fler personer som gör gällande en rätt till föremålet – Nödvändighet att inhämta samtycke till överlämnande av föremålet från alla parter i deponeringsförfarandet – Ersättande av samtycke från personer som vägrat att ge sitt samtycke med ett domstolsavgörande

I det nationella målet har klagandena (som har hemvist i Republiken Tjeckien) begärt att ett beslut ska fattas som ska ersätta en viljeförklaring från motparterna (som har hemvist i Frankrike) om att samtycka till att till det föremål som deponerats vid domstolen ska överlämnas till klagandena.

ⁱ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av bestämmelserna om fastställande av domstols behörighet i ett mål på privaträttens område.

Domstolen har närmare bestämt ombetts att fastställa huruvida ett förfarande som syftar till att ersätta motpartens samtycke till att överlämna ett föremål som deponerats vid domstolen och som ingetts av en brottmålsmyndighet omfattas av det självständiga unionsrättsliga begreppet ”på privaträttens område” i den mening som avses i artikel 1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1) (nedan kallad Bryssel Ia-förordningen).

För det fall domstolen finner att så är fallet, har den ombetts att fastställa huruvida den talan som ligger till grund för ett sådant förfarande ska kvalificeras som en ”talan [som] avser ... annat liknande” i den mening som avses i artikel 8.2 i Bryssel Ia-förordningen, på grund av att detta förfarande är prejudiciellt i förhållande till förfarandet om deponering vid domstol.

Den rättsliga grunden för begäran om förhandsavgörande är artikel 267 FEUF.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

- 1) Ska artikel 1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område tolkas så, att ett förfarande som syftar till att ersätta motpartens samtycke till överlämnande av ett föremål deponerat vid domstol, och som är prejudiciellt i förhållande till förfarandet om deponering vid domstolen som inletts till följd av att det föremål som beslagtogs av brottsbekämpande myndigheter deponerats vid domstolen, omfattas av begreppet ”på privaträttens område” i den mening som avses i denna bestämmelse?
- 2) Om svaret på den första frågan är jakande, ska artikel 8.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område tolkas så, att en talan om ersättande av ett samtycke till överlämnande av ett föremål deponerat vid domstol, som väckts av en av parterna i förfarandet om deponering vid den domstol där föremålet deponerades, mot en annan part i detta förfarande, ska anses vara en sådan talan som avses i denna bestämmelse?

Anförda unionsbestämmelser

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1): artiklarna 1.1, 4.1, 5.1, 8.2 och 26.1

Anförd praxis från EU-domstolen

Dom av den 14 oktober 1976, LTU, 29/76, EU:C:1976:137

Dom av den 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172

Dom av den 3 oktober 2013, Schneider, C-386/12, EU:C:2013:633

Dom av den 28 februari 2019, Gradbenišтво Korana, C-579/17, EU:C:2019:162

Dom av den 18 september 2019, Riel, C-47/18, EU:C:2019:754

Anförda nationella bestämmelser

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) (lag nr 141/1961 om straffrättsliga förfaranden (nedan kallad lagen om straffrättsliga förfaranden)

”§ 80

- (1) Om det föremål som ... beslagtogs inte längre behövs för att fullfölja förfarandet ... ska det återlämnas till den person ... från vilken det framtogs. Om en annan person gör gällande rätt till föremålet ska föremålet överlämnas till den person vars rätt till föremålet inte kan ifrågasättas ... I tveksamma fall ska föremålet deponeras och den person som gör gällande rätt till föremålet ska hänvisas till ett civilrättsligt förfarande ...”

Zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (lag nr 292/2013 om separata förfaranden, nedan kallad ”lag nr 292/2013”)

”§ 298

Överlämnande av föremål som deponerats

- (1) Domstolen ska överlämna det föremål som deponerats till den som är berättigad till föremålet på dennes begäran. Om föremålet har deponerats på grund av att någon annan än den som är berättigad till föremålet gör gällande rätt att få det föremål som deponerats utlämnat ..., krävs samtycke från samtliga parter för att det deponerade föremålet ska kunna överlämnas.

...

§ 299

Ersättande av samtycke till överlämnande av deponerade föremål

- (1) Om samtycke till att överlämna ett föremål som deponerats vägras, kan samtycket ersättas av ett lagakraftvunnet domstolsavgörande, varigenom det slås fast att den som motsatt sig överlämnandet ska samtycka till att det deponerade föremålet överlämnas till sökanden.
- (2) I mål som rör ersättande av samtycke enligt punkt 1 ska den domstol vid vilken deponeringsförfarandet inleddes vara behörig.

§ 300

Särskilda fall av deponering

Om domstolen tar emot föremål för deponering i de fall som föreskrivs i andra lagar, ska bestämmelserna i den tillämpliga lagbestämmelsen tillämpas ..., beroende på arten av deponering och dess syfte.”

Zákon č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (lag nr 91/2012 lag om internationell privaträtt, nedan kallad lagen om internationell privaträtt)

”§ 6

Behörighet för tjeckiska domstolar

- (1) Tjeckiska domstolar är behöriga att pröva ett mål om en domstol i Republiken Tjeckien enligt nationella processuella regler är territoriellt behörig i förfarandet, om inte annat föreskrivs i denna lag eller i någon annan lagstiftning.”

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Den 19 augusti 2017 köpte klagandena ett motorfordon i Tyskland på grundval av en annons. Den 12 september 2017 beslagtogs fordonet av Policie České republiky (Republiken Tjeckiens polis, Republiken Tjeckien) på grund av misstanke om stöldbrott i Frankrike. Polisen deponerade därefter fordonet vid Okresní soud v Českých Budějovicích (Distriktsdomstolen i České Budějovice, Republiken Tjeckien).
- 2 Klagandena ansökte vid denna domstol om att det deponerade fordonet skulle överlämnas. Eftersom rätten till fordonet även har gjorts gällande av andra personer i tidigare förfaranden, är det enligt tjeckisk rätt nödvändigt att alla berörda personer ger sitt samtycke till att det deponerade föremålet överlämnas, eller alternativt att deras samtycke ersätts av ett domstolsavgörande.

- 3 Av det skälet väckte klagandena talan vid nämnda domstol mot motparterna som hade hemvist i Frankrike om att deras samtycke till överlämnande av det föremål som deponerats vid domstolen skulle ersättas. Motparterna gick inte i svaromål i detta förfarande.
- 4 Eftersom motparterna inte gick i svaromål, ansåg sig domstolen i första instans sakna internationell behörighet och avvisade talan. Krajský soud v Českých Budějovicích (Distriktsdomstolen i České Budějovice, Republiken Tjeckien) fastställde, i egenskap av appellationsdomstol, förstainstansrättens beslut.
- 5 Båda domstolarna var överens om att yrkandet om att motparternas viljeförklaring skulle ersättas till sin natur är ett rent civilrättsligt yrkande, och att det i det aktuella målet finns ett internationellt inslag och att Bryssel Ia-förordningen är tillämplig. Enligt dessa domstolar kan endast artikel 26.1 i Bryssel I a-förordningen, med beaktande av den allmänna bestämmelsen om att klaganden rättar sig efter sakens forum (*actor sequitur forum rei*) (artikel 4.1 i Bryssel I a-förordningen) och de tillåtna undantagen från denna bestämmelse (artikel 5.1 i Bryssel I a-förordningen), ligga till grund för ett erkännande av den tjeckiska domstolens behörighet. Motparterna gick emellertid inte i svaromål i förfarandet vid den tjeckiska domstolen och det finns således ingen rättslig grund för att tillerkänna rätten internationell behörighet i förevarande fall.
- 6 Klagandena överklagade appellationsdomstolens avgörande vid Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Republiken Tjeckien), som är hänskjutande domstol i målet vid EU-domstolen.

Parternas huvudargument

- 7 Klagandena har gjort gällande att appellationsdomstolen har gjort en felaktig bedömning av frågan huruvida domstolarna i Republiken Tjeckien har internationell behörighet. De har i detta avseende hänvisat till 299 § i lag nr 292/2013, enligt vilken den domstol som handlägger förfarandet för deponering är behörig att döma i mål rörande ersättande av samtycke. Enligt klagandena är den omständigheten att föremålet deponerades vid Okresní soud v Českých Budějovicích (Distriktsdomstolen i České Budějovice) i enlighet med 80 § i lagen om straffrättsliga förfaranden, avgörande för att tillerkänna tjeckiska domstolar behörighet. Med beaktande av principen om ett ärendes anknytning till den domstol som först var behörig (*perpetuatio fori*) måste det därför antas att en sådan behörighet föreligger även vid det förfarande som är hänförligt till deponeringsförfarandet. Enligt klagandena är ett förfarande som syftar till att ersätta ett samtycke inte hänförligt till ett materiellt rättsförhållande mellan klagandena och motparterna, varför bestämmelserna i Bryssel Ia-förordningen inte är tillämpliga.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 8 Det är i det nationella målet nödvändigt att besvara frågan huruvida tjeckiska domstolar är behöriga att avgöra målet. Tvisten gäller huruvida Bryssel I a-förordningen ska tillämpas för att fastställa denna behörighet och huruvida de tjeckiska domstolarna, i enlighet med bestämmelserna i denna förordning, ska anses behöriga och, om så är fallet, huruvida denna behörighet ska fastställas på grundval av bestämmelsen i artikel 8.2 i denna förordning, vilken har formulerats på olika sätt i de olika språkversionerna. Om EU-domstolen skulle finna att Bryssel Ia-förordningen inte är tillämplig, skulle 6.1 § i lagen om internationell privaträtt jämförd med 299 § 2 i lag nr 292/2013 kunna utgöra rättslig grund för de tjeckiska domstolarnas internationella jurisdiktion eller behörighet.

Den första frågan

- 9 För att avgöra huruvida Bryssel Ia-förordningen är tillämplig i förevarande fall måste det först fastställas huruvida det i det nationella målet rör sig om ett privaträttsligt mål.¹ Det råder inget tvivel om att de övriga villkoren för tillämpning av denna förordning är uppfyllda.
- 10 I det nationella målet har polisen nämligen beslagtagit klagandenas fordon som ett relevant föremål inom ramen för det straffrättsliga förfarandet. När föremålet inte längre behövdes för att fullfölja det straffrättsliga förfarandet borde brottmålsmyndigheten i princip ha återlämnat fordonet till klagandena. I det straffrättsliga förfarandet har emellertid även andra personer hävdats rätt till fordonet. Det uppstod således tvivel om vem som skulle få fordonet överlämnat, varför nämnda myndighet deponerade fordonet vid domstolen.
- 11 Följande omständigheter stöder slutsatsen att det nationella målet om ersättning av samtycke omfattas av det materiella tillämpningsområdet för begreppet ”på privaträttens område” i den mening som avses i artikel 1.1 i Bryssel I a-förordningen.
- 12 Enligt nationell rättspraxis, och närmare bestämt yttrandet från Nejvyšší soud (Högsta domstolen) R 24/2007,² är en deponering som en brottmålsmyndighet har fattat beslut om i enlighet med 80 § i lagen om straffrättsliga förfaranden en deponering vid domstol i den mening som avses i lag nr 292/2013. Syftet med en

¹ Den hänskjutande domstolen har konstaterat att de allmänna riktlinjer för självständig tolkning som följer av EU-domstolens praxis inte ger någon förklaring till dess tvivel beträffande den korrekta tolkningen av begreppet ”på privaträttens område” med avseende på det nationella målet. Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang hänvisat till dom av den 14 oktober 1976, LTU, 29/76, EU:C:1976:137, dom av den 3 oktober 2013, Schneider, C-386/12, EU:C:2013:633, punkt 18, och dom av den 28 februari 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, punkterna 46 och 47.

² Yttrande från Nejvyšší soud (Högsta domstolen), tvistemålsavdelningen, av den 11 oktober 2006, Cpjn 203/2005, 24/2007, CZ:NS:2006:CPJN.203.2005.1.

sådan deponering är att skingra alla tvivel om vem av de berörda personerna som har rätt att få föremålet överlämnat på grundval av äganderätt eller annan rättighet. Ett föremål deponeras eftersom syftet med det straffrättsliga förfarandet inte är att undanröja faktiska eller materiella tvivel beträffande äganderätten eller någon annan rättighet som åberopas av den berörda parten. I princip är det domstolarna som ska avgöra sådana frågor i civilrättsliga förfaranden.

- 13 Parterna i ett civilrättsligt förfarande om deponering vid den domstol till vilken föremålet har deponerats på grundval av ett beslut av brottmålsmyndigheten är den person som har inlämnat föremålet eller den person från vilken föremålet har beslagttagits, därefter den person som har gjort gällande rätt till föremålet i ett straffrättsligt förfarande och, i förekommande fall, även den person som har gjort gällande rätt till föremålet i ett civilrättsligt förfarande, utan att göra gällande någon sådan rätt vid brottmålsmyndigheten. Den som lämnar in föremålet för deponering (i det nationella målet – Policie České republiky (Republiken Tjeckiens polis)) är inte part i förfarandet.
- 14 Eftersom fordonet i det nationella målet har deponerats på grund av att en annan person än den som är berättigad att återta föremålet har gjort gällande rätt att få föremålet överlämnat, är överlämnandet av fordonet beroende av samtycke från samtliga parter i deponeringsförfarandet (och således i det nationella målet även av motparterna med hemvist i Frankrike) och, i förekommande fall, av att detta samtycke ersätts med ett lagakraftvunnet domstolsavgörande. Exklusiv territoriell behörighet att genomföra ett sådant förfarande enligt 299 § 2 i lag nr 292/2013 garanterar härvid att en talan om att ersätta ett samtycke till att överlämna samma föremål som deponerats prövas tillsammans vid en enda domstol, eftersom flera parter i deponeringsförfarandet i vissa fall kan ha skäl att väcka en sådan talan.
- 15 Enligt Nejvyšší soud (Högsta domstolen)³ är en talan om ersättande av samtycke till att överlämna ett föremål som deponerats en processuell form av begäran till domstolen att avgöra till vem domstolen ska överlämna det deponerade föremålet, med andra ord vem som har äganderätten eller annan rätt till det deponerade föremålet, på grundval av vilken domstolen kommer att överlämna det deponerade föremålet. Det saknar i detta avseende betydelse att äganderätten för en person eller en annan rättighet till det föremål som deponerats endast prövas som en prejudicialfråga i detta förfarande och kommer till uttryck i domslutet i domen i form av ett ”ersättande av en viljeförklaring”.
- 16 Till stöd för sin ståndpunkt att Bryssel Ia-förordningen inte är tillämplig på förfarandet för att ersätta samtycket till att överlämna det deponerade föremålet, har den hänskjutande domstolen bland annat hänvisat till att detta förfarande är prejudiciellt i förhållande till det deponeringsförfarande som inletts med stöd av bestämmelserna i lagen om straffrättsliga förfaranden, och risken för strategiska beslut av parterna i deponeringsförfarandet som fattas vid fastställandet av behörig domstol.

³ Se hänvisning till yttrandet i fotnot 2.

- 17 Den hänskjutande domstolen har understrukit att förfarandet för att ersätta en annan persons samtycke till att ett deponerat föremål överlämnas, med avseende på dess existens, är beroende av förfarandet om deponering vid domstol. Det rör sig om det sätt som föreskrivs i lag för att återfå ett föremål som deponerats vid domstol, eftersom avsaknaden av motpartens samtycke till att det föremål som deponerats där överlämnas inte kan ersättas av ett avgörande varigenom äganderätten till det föremål som deponerats fastställs. Såsom nämligen Nejvyšší soud (Högsta domstolen) konstaterade i det ovan nämnda yttrandet,⁴ ”utgör ett lagakraftvunnet domstolsavgörande varigenom det fastställs att äganderätten till ett deponerat föremål tillkommer sökanden eller någon annan part i förfarandet rörande deponeringen, inte i sig en lämplig grund för att komma fram till slutsatsen att ett föremål som deponerats ska överlämnas till den personen, eftersom avgörandet av frågan om vem som är ägare till ett deponerat föremål inte nödvändigtvis alltid innebär att allt tvivel undanröjs om huruvida den personen faktiskt är den person till vilken det deponerade föremålet ska överlämnas och att rätten att återfå det deponerade föremålet inte tillkommer exempelvis panthavaren, innehavaren av en retentionsrätt eller konkursförvaltaren i stället för dess ägare.”
- 18 Här finns en viss likhet med EU-domstolens dom i målet Riel.⁵ EU-domstolen slog i den domen fast att en talan om fastställelse av en fordran för registrering i ett insolvensförfarande är direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har nära samband med detta samt har sitt ursprung i rättsregler om insolvensförfaranden. På samma sätt är en talan om ersättande av ett samtycke till överlämnande av ett föremål som deponerats vid domstol direkt hänförlig till ett förfarande om deponering vid domstol, och har nära samband med detta samt har sitt ursprung i rättsregler om domstolsförfaranden om deponering, som också på motsvarande sätt även gäller för förfaranden rörande deponering vid domstol som inletts till följd av åtgärder från brottmålsmyndigheter.
- 19 Samtidigt har den hänskjutande domstolen påpekat att ett utrymme kan öppnas för parterna i deponeringsförfaranden att anta strategiska beslut, om den internationella behörigheten i mål om ersättande av samtycke till att överlämna ett föremål som deponerats ska fastställas på grundval av behörighetsreglerna i Bryssel Ia-förordningen.
- 20 Den hänskjutande domstolen har påpekat att de tjeckiska parterna i deponeringsförfarandet i det nationella målet begärde att ett fordon som hade deponerats skulle överlämnas och att motparterna i förfarandet om ersättande av samtycke var franska parter i förfarandet. Om de franska parterna hade begärt att det deponerade föremålet skulle överlämnas, skulle de ha varit tvungna att väcka talan mot de tjeckiska parterna. Detta hade kunnat få parterna i deponeringsförfarandet att avstå från att väcka talan om ersättande av en viljeförklaring, och hade i stället fått dem att invänta att ett förfarande inleddes till

⁴ Se hänvisning till yttrandet i fotnot 2.

⁵ Dom av den 18 september 2019, Riel, C-47/18, EU:C:2019:754.

följd av den andra partens handlingar, eftersom talan, i enlighet med den allmänna regeln i artikel 4 i Bryssel Ia-förordningen, skulle väckas mot dem vid domstolen på den ort där de har hemvist. Under normala omständigheter skulle detta inte vara problematiskt, eftersom det är en naturlig följd av de behörighetsregler som fastställs i Bryssel Ia-förordningen.

- 21 Förfarandet i det nationella målet är visserligen ett prejudiciellt förfarande i förhållande till förfarandet vid den tjeckiska domstolen vars behörighet grundade sig på åtgärder som vidtagits av brottmålsmyndigheten som inte har prövat sin internationella behörighet. Om brottmålsmyndigheten inte hade vidtagit någon åtgärd skulle denna internationella behörighet emellertid ha bedömts annorlunda i en talan om överlämnande av ett föremål mellan samma personer. Om fordonet inte hade tagits i beslag av polisen skulle det nämligen ha förblivit i klagandenas besittning och de ursprungliga ägarna i Frankrike skulle ha varit tvungna att väcka talan om överlämnande av föremålet. Brottmålsmyndighetens myndighetsutövning påverkar således fastställandet av internationellt behörig domstol, vilket kan åsidosätta den i princip existerande principen om att forumet ska vara förutsägbart.

Den andra frågan

- 22 För det fallet den första tolkningsfrågan besvaras jakande, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida artikel 8.2 i Bryssel Ia-förordningen ska tolkas så, att en talan om ersättande av samtycke till överlämnande av ett föremål som deponerats vid en domstol, vilken väcks av en av parterna i förfarandet om deponering vid den domstol vid vilken föremålet deponerats, mot en annan part i detta förfarande, utgör en talan i den mening som avses i denna bestämmelse.
- 23 Den hänskjutande domstolens tvivel beror på att denna bestämmelse har formulerats på olika sätt i de olika språkversionerna och på att EU-domstolen ännu inte har tolkat denna bestämmelse.
- 24 I den tjeckiska språkversionen av artikel 8.2 i förordningen används uttrycket "intervenční žaloba" (ansökan om intervention), utan att det hänvisas till motpartens ställning som tredje man. På samma sätt används exempelvis i den tyska versionen begreppet "Interventionsklage" och i den franska versionen begreppet "demande en intervention".
- 25 I den engelska versionen av bestämmelsen betonas däremot att motparten ska ha ställning som tredje man eller att det ska röra sig om ett förfarande i vilket tredje man är delaktig. Även de polska, slovakiska och kroatiska versionerna innehåller liknande formuleringar.

- 26 Det framgår av EU-domstolens praxis att i händelse av skillnader mellan språkversionerna, ska bestämmelsen tolkas mot bakgrund av systematiken i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår.⁶
- 27 För att fastställa syftet med artikel 8.2 i Bryssel Ia-förordningen beaktade den hänskjutande domstolen även tidigare gällande regelverk,⁷ EU-domstolens praxis avseende syftet därmed och tidigare regelverk samt den så kallade Jenardrapporten,⁸ vars text utgör en kommentar till Brysselkonventionen och ger vägledning avseende syftet med denna konvention. Det framgår bland annat av denna rapport att det vid utarbetandet av Brysselkonventionen ansågs lämpligt att skapa separata bestämmelser för borgensmän och andra tredje parter. Frågan om vad som ska förstås med ett förfarande med tredje man (*”third party proceedings”*) besvarades med hänvisning till artiklarna 15 och 16 i den belgiska rättegångsbalken, enligt vilka det definieras som fall ”där tredje man blir delaktig i förfarandet som part”.
- 28 Om syftet med artikel 8.2 i förordningen skulle tolkas mot bakgrund av Jenardrapporten och tillämpas i förevarande fall, skulle det med största sannolikhet inte vara möjligt att grunda de tjeckiska domstolarnas behörighet på denna bestämmelse, eftersom det i ett förfarande om ersättande av samtycke till överlämnande av ett deponerat föremål inte finns någon tredje part, utan endast parter i det huvudsakliga deponeringsförfarandet.
- 29 Däremot skulle en annan slutsats kunna dras om en annan självständig tolkning av denna bestämmelse gjordes. Ett förfarande som inleds genom att en talan väcks om samtycke till överlämnande av ett föremål som deponerats vid en domstol utgör nämligen ett prejudiciellt förfarande i förhållande till deponeringsförfarandet. I många rättsordningar ingår prejudiciella förfaranden i det mer allmänna begreppet ”talan [som] avser ... annat liknande”, vilket är fallet med den tjeckiska versionen av Bryssel Ia-förordningen.

⁶ Dom av den 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punkt 14.

⁷ Artikel 6, punkt 2 i konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk specialutgåva, EGT C 15, 1977, s. 30), nedan kallad Brysselkonventionen) och artikel 6.2 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1)).

⁸ EGT C 59, 1979, s. 1.